

Arrest

nr. 294 098 van 12 september 2023
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 januari 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N.VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VERSTRAETEN, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 november 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 18 oktober 2022 in Spanje omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 24 november 2022 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Spaanse autoriteiten.

1.4. Op 5 december 2022 stemmen de Spaanse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 8 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 285 862.

1.6. Op 17 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Overwegende dat
de genaamde E.M.A.M.T. (...)
geboren te Taiz, op (...)
van nationaliteit : Jemen (Rep.)
het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 17.01.2023 (1)*

Overwegende dat op 05/12/2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Spanje op grond van artikel 18.1 b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden. Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 09/12/2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Overwegende dat op 17/01/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Uit het verslag van de woonstcontroles van 02/01/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Op 12/12/2022 liet de advocaat van betrokkene ons weten dat betrokkene verbleef op een nieuw adres, namelijk A. (...), 1040 Etterbeek. Op 02/01/2023 om 15:40 uur en om 23:25 uur voerde de politie van Etterbeek adrescontroles uit. Al deze adrescontroles waren negatief. Betrokkene deelde daarna geen nieuwe verblijfplaats meer mee en nam geen contact op met onze diensten. Bewoner op het opgegeven adres: C.L. (...) (M, 20/04/1954, Ukkel).

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak 0163/17 (“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald

in overweging 61 : “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat”.

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1, §2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de artikelen 27 en 29 van de Dublin III-Verordening, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“4.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat verzoeker duidelijk en doelbewust ervoor probeert te zorgen dat een overdracht aan de betrokken lidstaat niet verder georganiseerd kan worden en op die manier ook voor praktische complicaties en organisatorische problemen zorgt.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

- 4.1.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen.

Verzoeker kan dan ook niet akkoord gaan met deze beslissing.

Verzoekende partij is ernstig gegriefd door de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken al zou hij doelbewust een overdracht tegenwerken.

De zienswijze van DVZ is flagrant verkeerd en houdt geen rekening met alle feitelijkeheden die aanwezig zijn in het dossier.

- 4.1.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

- 4.1.3.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

- 4.1.4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

4.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- 4.2.1.

Met betrekking tot de schending van het artikel 29 Verordening 604/2013

Artikel 29, 2° van de Dublin III Verordening bepaalt het volgende:

“(…).”

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat de termijn enkel uitzonderlijk kan worden verlengd (HvJ, C-163/17 van 19 maart 2019, §52 en § 60). Volgens vaststaande rechtspraak van de RvV moet deze beslissingen dan ook individueel gemotiveerd worden, na appreciatie van de feitelijke elementen (RvV in verenigde kamers: RvV nr. 203.684 van 8 mei 2018 en RvV nr. 203.685 van 8 mei 2018, bevestigd door de RvS, 245.799 van 17 oktober 2019).

- 4.2.1.1.

Van Daele definieert ‘onderduiken’ als ‘zich (tijdelijk) verborgen houden’.

De Dublin III- Verordening bevat geen definitie van het begrip “onderduiken” maar het Hof van Justitie interpreteerde het begrip wel in het arrest met nummer C-163/17 van 19 maart 2019. Volgens het Hof van Justitie volgt uit de normale betekenis van het begrip “onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2 Dublin III Vo wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokkenen persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets- in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht-, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. (HvJ, C-163/17 van 19 maart 2019, § 56).

De Dublin III- Verordening bevat enkel een definitie van het ‘risico op onderduiken’, met name het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.

Volgens het Hof van Justitie is er bijgevolg pas sprake van onderduiken als de overdracht niet kan doorgaan omdat de persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de autoriteiten, wat wordt vermoed wanneer de verzoeker zijn toegekende woonplaats verlaat zonder de autoriteiten in te lichten. Dit weliswaar op voorwaarde dat hij geïnformeerd is over de plicht zijn afwezigheid te melden.

De betrokken verzoeker behoudt volgens deze rechtspraak de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.

- 4.2.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk argumenteren dat verzoekende partij zich doelbewust heeft proberen onttrekken aan de autoriteiten.

Verzoeker verblijft wel degelijk op het gegeven adres in Etterbeek.

Echter was de bewoner van het adres tijdelijk op vakantie, van 26/12/2022 tot 06/01/2023. Tijdens deze korte onderbreking, diende verzoeker tijdelijk op een ander adres te verblijven.

Verzoeker kan ook aantonen dat de bewoner op tijdelijk op vakantie was:

« (...)»

ATTESTATION

Je soussigné, L.C. (...) de Tournai, domicilié à 1040 Etterbeek, a. (...), de nationalité belge, atteste sur l'honneur accueillir régulièrement et solidairement chez moi Monsieur M.A.M.T.E. (...), né le (...) à Taiz au Yémen, de nationalité yéménite, et ce depuis novembre 2022.

J'atteste également être parti en vacances, pendant la période des fêtes de fin d'année, du 26 décembre 2022 au 6 janvier 2023 dans ma maison de campagne située à 6470 Sivry-Rance, G. (...) pour y accueillir mes enfants et petits-enfants.

Pendant ces jours d'absence, j'ai proposé à Mr M.E. (...) de ne pas rester seul chez moi et de résider chez l'un ou l'autre de ses amis ou connaissances.

Nous ne pouvions donc être présents le 2 janvier 2023, lors du passage de la Police. Nous n'avons été informés de ce passage qu'en recevant le recommandé du 3 février 2023.

A qui de droit,

À Bruxelles, le 12 février 2023, certifié sincère et véritable,

L.C. (...)de Tournai

Annexe : copie recto verso de ma carte d'identité »

(zie stuk 5)

Echter verblijft verzoeker tot op heden nog steeds op hetzelfde adres!

Dat deze korte onderbreking er uiteraard niet toe kan leiden dat verzoeker wordt beschouwd als een 'risico op onderduiken'.

-4.2.1.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich enkel en alleen op een adrescontrole van 02/01/2023, dat werd uitgevoerd om 15.40u en 23.25u.

Hoewel het adres 2x gecontroleerd werd, gaat het om twee adrescontroles op dezelfde dag.

Dat uiteraard 2 woonstcontroles op dezelfde dag, niet als voldoende kan worden beschouwd om te besluiten dat verzoeker effectief is 'ondergedoken'.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de zorgvuldigheidsplicht.

-4.2.1.4.

Verzoekende partij wenst dan ook te verwijzen naar artikel 29.2 van de Dublin III Verordening:

Artikel 29.2 stelt:

"(...)"

Artikel 2 (n) van de Dublin III Verordening omschrijft het 'risico op onderduiken' als volgt:

"(...)"

Dat uit de bestreden beslissing vooreerst niet blijkt op basis van welke, in de wetgeving vastgelegde criteria, de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert om aan te nemen dat een verzoeker onderduikt.

Uit het arrest Jawo blijkt onder meer dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

Dit is in casu niet het geval. Verzoeker verblijft nog steeds op hetzelfde adres.

Hij diende enkel tijdelijk op een ander adres te verblijven, gezien de bewoner van het huis op vakantie was van 26/12/2022 tot 06/01/2023.

Verzoeker stelt dat bij het verlengen van de termijn voor overdracht, dit een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is in casu niet gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

-4.2.1.5.

Uit de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt vooral het onzorgvuldig en overhaast handelen. 2 woonstcontroles op dezelfde dag, kan geenszins beschouwd worden als een voldoende basis om te oordelen dat verzoeker is ondergedoken.

Meer zelfs. Uit het arrest Jawo blijkt dat er enkel sprake kan zijn van dit intentioneel element als er een vermoeden is dat verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

Dit is in casu geenszins het geval, gezien verzoeker steeds zijn adres ter kennis heeft gegeven.

-4.2.1.6.

Uw Raad oordeelde reeds dat de Dienst Vreemdelingenzaken een zorgvuldige feitenvaststelling dient uit te voeren, vooraleer zij kan overgaan tot een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden:

"(...)"

In casu voert verzoeker aan dat hij niet langer mocht blijven in het opvangcentrum in Lommel en daarom een andere verblijfplaats heeft gezocht waarvan hij het adres heeft doorgegeven aan de gemachtigde.

Verweerder betwist dit niet in de nota. De Raad lijkt te moeten vaststellen dat op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen op 7 april 2020 er niet langer sprake was van "de hem toegekende woonplaats" waarvan melding wordt gemaakt in paragraaf 70 van het arrest Jawo.

Daargelaten de vraag of verzoeker de mogelijkheid had om in een "hem toegekende woonplaats" te verblijven tot op het ogenblik van de daadwerkelijke overdracht (cf. HvJ 27 september 2012, C-179/11, Cimade en Gisti waarin het Hof stelt dat een lidstaat, bij wie een beschermingsverzoek wordt ingediend, de in Richtlijn 2003/9 vastgestelde minimale opvangvoorzieningen ook moet verstrekken aan een verzoeker van internationale bescherming ten aanzien van wie hij een overdrachtsbesluit neemt en deze verplichting pas eindigt wanneer de verzoeker daadwerkelijk wordt overgedragen), blijkt dat hij spontaan zijn nieuw adres te Meise aan de gemachtigde heeft kenbaar gemaakt. Er blijkt eveneens dat de gemachtigde met een schrijven van 11 februari 2020 de bevoegde politiezone heeft verzocht om woonstcontroles te verrichten op dit adres. Er werd hiervoor ook ter attentie van de politiezone "KLM" een

invuldocument met datum van 11 februari 2020 overgemaakt, blijkens het administratief dossier, met de volgende vermelding: "Indien de genaamde L.Y. geboren op [...], die de Syrische (Arabische Rep.) nationaliteit heeft niet kon worden weerhouden na meerdere controles op het verblijfadres, kan u dan volgende elementen communiceren aan het Bureau Sefor: Data en uren van de gedane controles met aanduiding van vaststellingen (gelieve meerdere controles te doen)" (eigen vet zetten). Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde zelf uitdrukkelijk heeft gevraagd meerdere controles op het verblijfsadres te doen. Er worden dienaangaande ook meerdere invullijnen op het formulier voorzien.

Met verzoeker moet de Raad vaststellen dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het attest van Mw. V.K. van 3 maart 2020 aangaande de adrescontrole van verzoeker op het hem doorgegeven adres blijkt dat de politie is overgegaan tot meer dan een enkele woonstcontrole. Uit het verslag blijkt bovendien inderdaad dat de kennis die daar werd aangetroffen heeft verklaard dat het mogelijk is dat verzoeker "zich binnenkort terug aanbiedt op het adres P. gezien hij daar al eens overnacht". Ook al heeft die kennis volgens dit attest ook verklaard dat verzoeker sinds korte tijd was vertrokken naar een vriend in het Brusselse, kan de Raad er niet aan voorbij gaan dat die kennis eveneens heeft verklaard dat verzoeker zich mogelijks binnenkort terug zou aanbieden en op het door hem opgegeven adres soms overnacht. Er blijkt niet dat de politie een tweede woonstcontrole heeft gedaan, noch dat er een bericht werd nagalaten voor verzoeker waarin hij werd opgeroepen zich aan te melden.

De Raad meent dan ook, des te meer nu de gemachtigde blijkens het invulformulier van 11 februari 2020 zelf uitdrukkelijk belang hecht aan meerdere controles, dat verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat op onzorgvuldige wijze op basis van een enkele negatieve woonstcontrole is vastgesteld dat betrokkene zich poogt te onttrekken aan de overdrachtsprocedure. Er werd door de gemachtigde niet na zorgvuldige feitenvaststelling geconcludeerd dat verzoeker met onbekende bestemming is verdwenen of is ondergedoken zodat de overdrachtstermijn tot maximaal 18 maanden kon verlengd worden, minstens blijkt geen zorgvuldige voorbereiding van de thans bestreden beslissing.

(...)"¹

-4.2.1.7.

Verzoeker is altijd gekend geweest en heeft een adres medegedeeld, en verblijft daar ook.

Zoals uw Raad reeds poneerde in de hierboven aangehaalde rechtspraak, komt het aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om op basis van zorgvuldige feitenvaststellingen, tot de conclusie te komen dat verzoeker zich zou willen onttrekken aan de asiendiensten.

Dat in casu niet aangetoond kan worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich op een zorgvuldige feitenvaststellingen heeft gebaseerd.

-4.2.1.8.

Verzoeker probeert zich geenszins te onttrekken aan de autoriteiten en heeft hij zijn adres waar hij effectief verblijft, duidelijk gecommuniceerd naar de Dienst Vreemdelingenzaken en verblijft hij nog steeds op dit adres!

Er kan aldus helemaal niet geoordeeld kan worden dat verzoekende partij zich onttrekt aan de Belgische autoriteiten.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op eigen veronderstellingen, zonder in concreto de nodige (zorgvuldige) vaststellingen te doen.

De motivering moet alle juridische en de juiste feitelijke overwegingen in acht nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en de motivering moet afdoende zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle correcte gekende feitelijkeheden mede in overweging genomen en haar motieven zijn niet gesteund op de werkelijke situatie.

Het handelen van de DVZ is onredelijk te noemen.

De DVZ schendt te beginselen van behoorlijk bestuur en vertraagt bewust de procedure.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

- 4.2.1.9.

In dit opzicht is het dan ook niet te begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker zich probeert te onttrekken en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Hij was steeds gekend en heeft steeds zijn adres gecommuniceerd.

Artikel 29 § 1 Dublin Vo bepaalt het volgende:

"(...)"

De Dublin III Verordening is duidelijk. Een overdracht dient te gebeuren zodra het praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zich hierin uiterst onredelijk op.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

- 4.2.2.

Met betrekking tot de schending van het artikel 27 Verordening 604/2013 en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Verzoekende partij wenst ook op te merken dat de sanctie die hem wordt niet in overeenstemming is met het artikel 27 van de Dublin III Verordening.

Artikel 27 § 1 Dublin Verordening bepaalt als volgt:

“(…)”

- 4.2.2.1.

Verzoeker wenst vooreerst op te merken dat op grond van artikel 39/2, § 2 en 39/57 § 1 van de Vreemdelingenwet, hij over een termijn van 30 dagen beschikt om een hoger beroep in te stellen tegen de bijlage 26quater.

In casu heeft verzoeker binnen de wettelijk voorziene termijn beroep ingediend.

(zie stuk 3)

Doordat verzoeker toch een beslissing tot betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer heeft betekend gekregen, wordt verzoeker een sanctie opgelegd die niet in overeenstemming is met artikel 27 van de Dublin III Verordening.

Doordat de beslissing een sanctie invoert voor het zogenaamd onttrekken aan de asielautoriteiten- namelijk de verlenging van de overdrachtstermijn van zes naar achttien maanden- houdt het in feite een verplichting in om mee te werken aan de overdracht.

Deze sanctionering is in strijd met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorzien in artikel 27 Dublin III Verordening.

Artikel 27 § 2 Dublin III Verordening bepaalt namelijk het volgende

“(…)”

Eveneens houdt dit een schending in van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU daar verzoeker gesanctioneerd wordt omdat hij zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wil uitoefenen, waardoor het rechtsmiddel in casu zijn effectiviteit verliest.

De bestreden beslissing is dan ook niet redelijk te noemen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4.3.

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende en verkeerdelijk werd gemotiveerd.

Verzoeker kan niet als “ondergedoken” worden bestempeld, aangezien zijn effectieve verblijfplaats door de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk gekend was.

Verzoeker verblijft nog steeds op een adres dat hij steeds gecommuniceerd heeft. (zie stuk 5).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij verzuimt om concreet toe te lichten op welke wijze de verwerende partij een verkeerde toepassing van artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet zou hebben gemaakt. Een concrete toelichting omtrent de aangevoerde rechtsregel ontbreekt.

Het enig middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

In zoverre de aangevoerde schending alsnog in verband zou kunnen gebracht worden – hoewel dit niet wordt verduidelijkt in het verzoekschrift – met de uiteenzetting betreffende het risico op onderduiken, kan dienstig verwezen worden naar de uiteenzetting in punt 3.12.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem

aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is en duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt vermelden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een juridische grondslag vermeldt (art. 29 (2) Dublin III-Verordening), alsook dat de feitelijke motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

3.4. De verzoekende partij verdedigt zich voorts op de feitelijke motieven waardoor zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel wordt ten slotte geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particulier belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

3.5. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet alle feitelijkeheden mee in overweging heeft genomen, dat haar zienswijze totaal verkeerd is en geen rekening houdt met alle feitelijkeheden aanwezig in het dossier, dat de verwerende partij niet op grond van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. Zij betoogt dat uit de bewoordingen van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening blijkt dat de termijn enkel uitzonderlijk kan worden verlengd en dat deze beslissing dan ook individueel moeten worden gemotiveerd na appreciatie van de feitelijke elementen, dat Van Daele 'onderduiken' definieert als '(tijdelijk) verborgen houden', dat de Dublin III-Verordening geen definitie bevat maar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) het begrip wel interpreteerde in het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 (hierna: arrest Jawo), waarbij uitgegaan wordt van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets, in de onderhavige context, aan de bevoegde autoriteiten en dus aan diens overdracht, dat die bepaling slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten. Zij stelt dat de Dublin III-Verordening enkel een definitie bevat van het risico op onderduiken, met name het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken. Zij wijst erop dat volgens het Hof er bijgevolg pas sprake is van onderduiken als de overdracht niet kan doorgaan omdat de persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de autoriteiten, wat wordt vermoed wanneer de verzoeker zijn toegekende woonplaats verlaat zonder de autoriteiten in te lichten, dat dit weliswaar op voorwaarde is dat hij geïnformeerd is over de plicht zijn afwezigheid te melden, dat de betrokken verzoeker de mogelijkheid behoudt om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij onmogelijk kan stellen dat zij zich doelbewust heeft proberen te onttrekken aan de autoriteiten, dat zij wel degelijk op het opgegeven adres te Etterbeek

verblijft, dat de bewoner van het adres tijdelijk op vakantie was, van 26 december 2022 tot 6 januari 2023, dat zij tijdens deze korte onderbreking op een ander adres diende te verblijven. Zij betoogt dat zij kan aantonen dat de bewoner tijdelijk op vakantie was, waarna zij de brief citeert die de bewoner op 12 februari 2023 heeft opgesteld. Zij betoogt verder dat zij tot op heden op hetzelfde adres verblijft, dat deze korte onderbreking er niet kan toe leiden dat zij beschouwd wordt als een risico op onderduiken, dat de verwerende partij zich enkel en alleen baseert op adrescontroles van 2 januari 2023 die werden uitgevoerd om 15u40 en 23u25, dat hoewel twee maal gecontroleerd werd, het gaat om controles op dezelfde dag, dat dit uiteraard niet als voldoende kan beschouwd worden om te besluiten dat zij effectief is ondergedoken. Zij vervolgt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op grond van welke, in de wetgeving vastgelegde criteria, de verwerende partij zich baseert om aan te nemen dat zij onderduikt. Volgens de verzoekende partij blijkt uit het arrest Jawo dat een intentioneel element – het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure – is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting, dat dit *in casu* niet het geval is, dat zij nog steeds verblijft op hetzelfde adres, dat zij enkel tijdelijk op een ander adres diende te verblijven, dat de verlenging van de termijn een uitzondering betreft en deze bepaling restrictief dient geïnterpreteerd te worden, dat dit *in casu* niet is gebeurd. Zij meent dat uit de werkwijze van de verwerende partij blijkt dat zij onzorgvuldig en overhaast heeft gehandeld, dat twee woonstcontroles op dezelfde dag geenszins kan beschouwd worden als een voldoende basis om te oordelen of zij is ondergedoken, dat meer zelfs, uit het arrest Jawo blijkt dat er enkel sprake kan zijn van een intentioneel element als er een vermoeden is dat zij de haar toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de autoriteiten van haar afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl zij geïnformeerd was over deze verplichting, dat dit geenszins het geval is, gezien zij steeds haar adres ter kennis heeft gegeven. Zij betoogt dat de Raad reeds oordeelde dat de verwerende partij een zorgvuldige feitenvaststelling dient uit te voeren, vooraleer zij kan overgaan tot een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden, waarna zij citeert uit een arrest zonder te verduidelijken welk arrest dit betreft. Zij stelt dat zij altijd gekend is geweest en steeds een adres heeft meegedeeld en daar ook verblijft, dat het de verwerende partij toekomt om op grond van een zorgvuldige feitenvaststelling tot de conclusie te komen dat zij haar wil onttrekken aan de asieldiensten, dat *in casu* niet aangetoond kan worden dat de verwerende partij zich op een dergelijke feitenvaststelling heeft gebaseerd, dat zij zich geenszins probeert te onttrekken aan de autoriteiten en haar adres waar zij effectief verblijft duidelijk heeft gecommuniceerd aan de verwerende partij en zij er nog steeds verblijft, dat er dus helemaal niet kan geoordeeld worden dat zij zich onttrekt aan de Belgische autoriteiten, dat de verwerende partij zich baseert op eigen veronderstellingen, zonder *in concreto* de nodige vaststellingen te doen, dat zij niet alle correcte gekende feitelijkheden mede in overweging heeft genomen en haar motieven niet gesteund zijn op de werkelijke situatie, dat haar handelen onredelijk is, dat het in dit opzicht dan ook niet te begrijpen is dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat zij zich probeert te onttrekken en als ondergedoken dient te worden beschouwd, dat zij steeds gekend was en steeds haar adres heeft gecommuniceerd. Zij besluit dat de Dublin III-Verordening duidelijk is, dat een overdracht dient te gebeuren zodra het praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen de termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek, dat de verwerende partij zich hierin onredelijk opstelt.

3.6. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening. *In concreto* wordt gemotiveerd dat uit het verslag van de woonstcontroles van 2 januari 2023 blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze, dat de advocaat van de verzoekende partij op 12 december 2022 liet weten dat de verzoekende partij op een nieuw adres verbleef, namelijk te Etterbeek, dat de politie van Etterbeek adrescontroles uitvoerde op 2 januari 2023 om 15u40 en 23u25, dat deze controles negatief waren, dat de verzoekende partij daarna geen nieuwe verblijfplaats meer meedeelde en geen contact opnam met de diensten, dat de bewoner op het opgegeven adres C.L. is. De verwerende partij motiveert voorts: *“Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak 0163/17 (“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de*

lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat". De verwerende partij herhaalt dat de verzoekende partij geen andere verblijfplaats bekend maakte en geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij en hieruit dan ook besloten dient te worden dat zij buiten het bereik van de diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

3.7. De Raad merkt vooreerst op dat de nationale rechter, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening dient te houden met de uniforme interpretatie die het Hof aan bepalingen van het Unierecht geeft. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

"1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft. Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid. De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure. De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

In casu blijkt uit het administratief dossier dat Spanje zich akkoord heeft verklaard met het terugnameverzoek op 5 december 2022. Bijgevolg verstreek de termijn van zes maanden waarbinnen de verwerende partij ertoe was gehouden de verzoekende partij over te dragen aan Spanje in principe op 5 juni 2023. Echter op 17 januari 2023 besliste de staatssecretaris dat de verzoekende partij als ondergedoken kon worden beschouwd en dat bijgevolg de overdrachtstermijn tot 18 maanden kon verlengd worden.

Of de verzoekende partij kan beschouwd worden als "ondergedoken" moet worden beoordeeld in het licht van de uitlegging die het Hof aan artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening geeft in het arrest Jawo.

In het arrest Jawo heeft het Hof zich hieromtrent als volgt uitgesproken:

"53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is" in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt.

54 De Dublin III-verordening bevat immers geen definitie van het begrip „onderduiken", en geen enkele van de bepalingen ervan specificiert uitdrukkelijk of dat begrip vooronderstelt dat de betrokkene de bedoeling had om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

55 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de uniforme toepassing van het Unierecht dat, wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat begrip in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel

van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

57 De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

58 Uit de overwegingen 4 en 5 van de Dublin III-verordening blijkt immers dat deze verordening beoogt een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen, die gebaseerd moet zijn op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van die bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.

62 Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten. (...)

65 Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken. (...)

70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats

heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten."

3.8. De verzoekende partij kan aldus worden gevolgd waar zij stelt dat uit de bewoordingen van artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening blijkt dat de termijn enkel uitzonderlijk kan worden verlengd en dat deze beslissing individueel moeten worden gemotiveerd na appreciatie van de feitelijke elementen, dat Van Daele 'onderduiken' definieert als '(tijdelijk) verborgen houden', dat de Dublin III-Verordening geen definitie bevat maar het Hof het begrip wel interpreteerde in het arrest Jawo, waarbij uitgegaan wordt van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets, in de onderhavige context, aan de bevoegde autoriteiten en dus aan diens overdracht, dat die bepaling slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten, dat de Dublin III-Verordening enkel een definitie bevat van het risico op onderduiken, met name het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken, dat volgens het Hof er pas sprake is van onderduiken als de overdracht niet kan doorgaan omdat de persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de autoriteiten, wat wordt vermoed wanneer de verzoeker zijn toegekende woonplaats verlaat zonder de autoriteiten in te lichten, dat dit weliswaar op voorwaarde is dat hij geïnformeerd is over de plicht zijn afwezigheid te melden, dat de betrokken verzoeker de mogelijkheid behoudt om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten.

3.9. Het is niet vereist dat de verzoeker om internationale bescherming niet meer verblijft of woonachtig is op het hem toegekende adres. Het betoog van de verzoekende partij dat zij wel degelijk woont en nog steeds woont op het door haar opgegeven adres is dan ook niet dienstig. Het Hof heeft zich enkel uitgesproken over de vraag onder welke omstandigheden het bestuur ervan kan uitgaan dat een verzoeker om internationale bescherming "onderduikt", zoals bedoeld in artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening, en of in dit kader van de overheid kan worden verwacht dat zij het bewijs levert dat de verzoeker om internationale bescherming werkelijk de bedoeling had om zich aan de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

Het Hof heeft deze kwestie beslecht in die zin dat er op de overheid geen bewijslast rust om aan te tonen dat de betrokkene zich intentioneel onttrekt aan de overdrachtsprocedure, maar dat de overheid reeds kan aannemen dat dit het geval is "wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen", dit weliswaar op voorwaarde dat de betrokkene werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan.

De betrokken verzoeker behoudt echter de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten. Het gaat dus inderdaad om een weerlegbaar vermoeden. Het is dus niet vereist dat de betrokkene niet meer verblijft of woonachtig is op het opgegeven adres, maar het volstaat dat de betrokkene zijn opgegeven woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te stellen van zijn afwezigheid terwijl hij nochtans door de nationale autoriteiten werd gewezen op zijn verplichtingen in dit kader.

3.10. De verzoekende partij betwist niet dat de door haar opgegeven laatste verblijfplaats, met name op 12 december 2022, het adres "a. (...)" te Etterbeek betreft.

Zoals duidelijk blijkt uit het door de politie ingevulde formulier is er niet één, maar zijn er twee adrescontroles geweest op het door de verzoekende partij opgegeven adres. Zo is de politie op 2 januari 2023 tweemaal langs geweest, met name om 15u40 en om 23u25. Er kan aldus niet betwist worden dat op verschillende tijdstippen is gecontroleerd of de verzoekende partij verbleef op het adres. De politie kon haar evenwel niet aantreffen. Bovendien bleek ook niet dat de naam van de verzoekende partij op de bel of de brievenbus stond. Hierbij vermeldt de politie ook dat de dhr. L.C. op het adres verblijft.

De Raad acht het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij ondergedoken is, op grond van de motieven dat uit het verslag van de woonstcontroles

van 2 januari 2023 blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze, dat de advocaat van de verzoekende partij op 12 december 2022 liet weten dat de verzoekende partij op een nieuw adres verbleef, namelijk te Etterbeek, dat de politie van Etterbeek adrescontroles uitvoerde op 2 januari 2023 om 15u40 en 23u25, dat deze controles negatief waren, dat de verzoekende partij daarna geen nieuwe verblijfplaats meer meedeelde en geen contact opnam met de diensten, dat de bewoner op het opgegeven adres C.L. is.

Het gegeven dat zij tijdelijk, omwille van vakantie van dhr. C.L., elders verblijft, dat het gaat om een korte onderbreking en zij heden op hetzelfde adres verblijft, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Vooreerst betreft dit gegeven, ondersteund door een verklaring van dhr. C.L., een *a posteriori* verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter echter niet kan worden uitgesloten. Bovendien zelfs indien kan aangenomen worden dat de verklaring van dhr. C.L. met de realiteit overeenstemt, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij deze tijdelijke afwezigheid van de door haar opgegeven woonplaats en haar nieuwe tijdelijke woonplaats niet kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij –waarbij de Raad benadrukt dat ook de bewoner dhr. C.L. evenzeer tijdelijk afwezig was en dus geen informatie of verduidelijking over de tijdelijke verblijfsplaats van de verzoekende partij kon verstrekken bij eventuele woonstcontroles – en zij in het verzoekschrift geenszins redenen aanvoert, laat staan geldige redenen, om de autoriteiten niet in te lichten over haar afwezigheid. Gelet op het feit dat bij beide woonstcontroles op 2 januari 2023 op verschillende tijdstippen niemand kon worden aangetroffen en bleek dat de bewoner dhr. L.C. is en nergens melding wordt gemaakt op de bel of de brievenbus van de naam van de verzoekende partij – zoals blijkt uit het woonstcontroleverslag van de politie – is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat de verzoekende partij buiten het bereik van de diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd. Het feit dat twee woonstcontroles plaatsvonden doch beide op dezelfde dag doet hieraan geen afbreuk. Immers was er *in casu* voor de verwerende partij geen enkele indicatie dat, hoewel niemand kon worden aangetroffen op het adres op verschillende tijdstippen en de naam van de verzoekende partij niet op de bel of brievenbus verschijnt, de verzoekende partij wel degelijk op het door haar opgegeven adres verbleef. De Raad licht hierbij nog toe dat van de verwerende partij bezwaarlijk kan worden verwacht dat zij, bij gebrek aan enige informatie over de actuele en reële verblijfplaats van de verzoekende partij, de politie dagen- of wekenlang controles laat uitvoeren op het opgegeven verblijfsadres om rekening te houden met een eventuele niet-gemelde onbepaalde meerdaagse afwezigheid (omwille van vakantie). Er anders over oordelen zou de verwerende partij blokkeren bij het treffen van beslissingen tot verlenging van de Dublintransfer. Immers moet de verwerende partij, voordat de periode van 6 maanden is verstreken zoals bedoeld in artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening aan de verantwoordelijke lidstaat laten weten dat de verzoekende partij is ondergedoken. Om dit proces te dwarsbomen volstaat het voor een verzoeker om niet aanwezig te zijn op het opgegeven adres, te wachten tot de politie tevergeefs controleert op het doorgegeven verblijfsadres alsook het bewijs af te wachten van de verwerende partij of de verzoeker de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Tegen dat dit proces is afgerond is de periode van 6 maanden al lang verstreken waardoor België *de facto* verantwoordelijk wordt voor het verzoek om internationale bescherming. Dergelijke praktijk komt neer op het faciliteren van het zich onttrekken aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat totdat de termijn van zes maanden is verstreken, wat niet de bedoeling kan zijn (cf. § 61 van het arrest Jawo). De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat uit de werkwijze van de verwerende partij blijkt dat zij onzorgvuldig en overhaast heeft gehandeld, dat twee woonstcontroles op dezelfde dag geenszins kan beschouwd worden als een voldoende basis om te oordelen of zij is ondergedoken. Bovendien betreft het niet aanwezig zijn omwille van vakantie wel degelijk een afwezigheid van de opgegeven verblijfplaats, zodat het de verzoekende partij toekwam – te meer ook de eigenlijke bewoner van de woning niet aanwezig was in de woning en nergens uit bleek dat de verzoekende partij effectief op het opgegeven adres verbleef – om deze (tijdelijke) afwezigheid te melden. Gelet op het niet kenbaar maken aan de autoriteiten van haar tijdelijke verblijfplaats tijdens de vakantie van dhr. L.C., kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij steeds haar adres ter kennis heeft gegeven, dat zij steeds een adres heeft meegedeeld en daar ook verblijft en dat haar effectieve verblijfplaats wel degelijk gekend was door de verwerende partij. Het gegeven dat de verzoekende partij ‘een’ adres heeft opgegeven, dat zij dit adres beschouwt als haar effectieve verblijfplaats en dat zij op het adres dat zij gecommuniceerd heeft op het ogenblik van het verzoekschrift verblijft, verhindert op zich nog niet dat de verwerende partij vaststelt dat de verzoekende partij is ondergedoken omdat zij niet op het opgegeven adres kan worden teruggevonden zonder een nieuw verblijfsadres te hebben meegedeeld.

Dit geldt des te meer daar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de diensten van de verwerende partij de verzoekende partij wel degelijk uitdrukkelijk hebben gewezen op haar verplichtingen inzake het meedelen van de verblijfplaats. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23 november 2022 een document ‘verklaring betreffende procedure’ heeft

ontvangen en ondertekend, waarin onder meer op het volgende wordt gewezen: “Ik bevestig kennis te hebben genomen van mijn verplichting om de Dienst Vreemdelingenzaken zo snel mogelijk en op schriftelijke wijze op de hoogte te brengen bij elke wijziging van mijn effectief adres en desgevallend een nieuw adres te communiceren. Ik erken dat het niet tijdig melden hiervan gevolgen kan hebben voor het verdere verloop van de procedure”, en “Ik bevestig een exemplaar gekregen te hebben van de brochure B “Ik zit in de Dublinprocedure – wat betekent dit?”, informatie voor verzoekers om internationale bescherming in het kader van een Dublinprocedure in gevolge van artikel 4 van de Verordening (EU) 604/2013”, waarop de verzoekende partij telkens bevestigend antwoordde en ondertekende. De verzoekende partij werd zodoende op behoorlijke wijze in kennis gesteld van de verplichting om steeds haar effectieve adres mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de Dublinprocedure. Bovendien heeft de advocaat van de verzoekende partij in het schrijven van 12 december 2022 waarin het actuele adres van de verzoekende partij in Etterbeek werd meegedeeld, gesteld “Verzoeker zal u ook verder informeren indien er opnieuw sprake is van enige wijziging in zijn actuele woonplaats in België”.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij altijd gekend is geweest, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze dit feit afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing en voormelde vaststellingen.

3.11. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat uit het arrest Jawo volgt dat een intentioneel element – het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure – is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting, dat dit *in casu* niet het geval is, dat zij nog steeds verblijft op hetzelfde adres, dat zij enkel tijdelijk op een ander adres diende te verblijven, dat de verlenging van de termijn een uitzondering betreft en deze bepaling restrictief dient geïnterpreteerd te worden, dat dit *in casu* niet is gebeurd.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet kon stellen dat zij zich doelbewust heeft proberen te onttrekken aan de autoriteiten. De Raad herhaalt dat op de overheid geen bewijslast rust om aan te tonen dat de betrokkene zich intentioneel onttrekt aan de overdrachtsprocedure, maar dat de overheid reeds kan aannemen dat dit het geval is “wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen”, dit weliswaar op voorwaarde dat de betrokkene werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, wat *in casu* het geval blijkt.

3.12. Waar de verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar artikel 2 (n) van de Dublin III-Verordening waarin het risico op onderduiken wordt beschreven, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op grond van welke, in de wetgeving vastgelegde criteria, de verwerende partij zich baseert om aan te nemen dat zij onderduikt, merkt de Raad op dat er in artikel 29 (2) van de Dublin III-Verordening geen sprake is van een ‘risico op onderduiken’.

Deze bepaling luidt immers als volgt:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Het moet dan ook duidelijk zijn dat de verzoekende partij ‘onderduikt’, en niet dat er een risico op onderduiken zou zijn, om de termijn van overdracht tot maximaal achttien maanden te verlengen.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet stelt objectieve criteria vast voor wat betreft het ‘risico op onderduiken’ en meer bepaald in punten 3° en 4° van dit artikel.

Artikel 2 (n) van de Dublin III-Verordening definieert het ‘risico op onderduiken’ als: “het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.”

Het begrip 'risico op onderduiken' is in de voormelde verordening enkel terug te vinden in artikel 28 (2), onder het hoofdstuk 'bewaring met het oog op de overdracht'.

Bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 21 november 2017) werden de criteria voor het (significant) risico op onderduiken ingevoerd in de Vreemdelingenwet en meer bepaald in artikel 1, §2 van deze wet. Uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 21 november 2017 (*Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 2548/001, p. 11 en 16-20) blijkt dat het begrip 'risico op onderduiken' is verbonden aan een bewaring van de vreemdeling. Voordien was dit begrip enkel van toepassing op verwijderingsprocedures. Zo was het in het kader van een verwijderingsprocedure reeds mogelijk om een persoon in bewaring te houden wanneer er een risico op onderduiken was. Het begrip werd door de wet van 21 november 2017 uitgebreid naar de asielprocedure. In de voorbereidende werkzaamheden wordt gesteld dat artikel 28 van de verordening nr. 604/2013 het mogelijk maakt om de betrokkene in bewaring te houden, om de procedure voor de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek te garanderen, en dit onder de voorwaarden die nagenoeg identiek zijn aan de voorwaarden die worden voorzien door de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Er wordt geduimd dat in dit kader de bewaring enkel kan worden gerechtvaardigd indien het risico op onderduiken significant is. Er wordt aangegeven dat §2 van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, de verschillende objectieve criteria opsomt die het mogelijk maken om een (significant) risico op onderduiken vast te stellen.

Aldus moet worden besloten dat de bepalingen van artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een verduidelijking vormen van het begrip 'risico op onderduiken' zoals bedoeld in artikel 28 (2) van de Dublin III-Verordening, waarvan het bestaan moet worden vastgesteld bij het nemen van een beslissing tot bewaring met het oog op overdracht en dat de overheid moet toelaten om een risicoanalyse te maken van de kans dat de verzoeker om internationale bescherming 'zal onderduiken'.

Dit heeft geen uitstaans met het begrip 'onderduikt', zoals bedoeld in artikel 29 (2) van de voormelde verordening, en dat *in casu* van toepassing is. Het begrip 'onderduikt' in artikel 29 (2) wordt in het arrest Jawo van het Hof duidelijk gedefinieerd als 'ondergedoken is' (§53). Een mogelijke verwijzing naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat uit de bestreden beslissing moest blijken op basis van welke in de wetgeving vastgestelde criteria de verwerende partij zich baseert om aan te nemen dat zij onderduikt.

3.13. Waar de verzoekende partij citeert uit een arrest van de Raad, stelt de Raad vooreerst vast dat zij nalaat te verduidelijken om welk arrest van de Raad het gaat. Bovendien moet er op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Daarnaast blijkt, in tegenstelling tot in het door de verzoekende partij geciteerde arrest, nergens uit, bij de woonstcontroles, dat de verzoekende partij – hoewel dit niet het geval was op het ogenblik van de woonstcontroles – wel degelijk op het opgegeven adres kan worden aangetroffen.

3.14. De verzoekende partij kan gelet op wat voorafgaat niet gevolgd worden in haar betoog dat *in casu* niet aangetoond kan worden dat de verwerende partij zich op een zorgvuldige feitenvaststelling heeft gebaseerd om tot de conclusie te komen dat zij haar wil onttrekken aan de asieldiensten, dat zij zich geenszins probeert te onttrekken aan de autoriteiten, dat er – daar zij haar adres waar zij effectief verblijft duidelijk heeft gecommuniceerd aan de verwerende partij en zij er nog steeds verblijft – helemaal niet kan geoordeeld worden dat zij zich onttrekt aan de Belgische autoriteiten, dat de verwerende partij zich baseert op eigen veronderstellingen, zonder *in concreto* de nodige vaststellingen te doen.

De verzoekende partij toont in het verzoekschrift niet aan met welke correct gekende feitelijkeheden de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of in overweging heeft genomen bij de beoordeling van het ondergedoken zijn van de verzoekende partij. Zij betoogt dat de verwerende partij zich had moeten steunen op de werkelijke situatie, maar gaat er aan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk is uitgegaan van de situatie zoals haar bekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en het haar toekwam indien zij afwezig was van haar verblijfplaats – in die zin dat

tijdelijk haar effectief adres wijzigde – dit mee te delen aan de verwerende partij. De verzoekende partij toont dan ook met haar betoog geenszins aan dat het handelen van de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

Evenmin kan de verzoekende partij gelet op wat voorafgaat gevolgd worden waar zij stelt dat het niet te begrijpen is dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat zij zich probeert te onttrekken en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de zienswijze van de verwerende partij totaal verkeerd is, dat de bestreden beslissing niet afdoende en verkeerdelijk gemotiveerd werd en dat de verwerende partij niet op grond van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen.

3.15. Een schending van artikel 29 van de Dublin III-Verordening blijkt niet. Evenmin kan in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijken.

3.16. De verzoekende partij betoogt vervolgens met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 27 van de Dublin III-Verordening en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, dat de sanctie die haar wordt opgelegd niet in overeenstemming is met voormelde bepaling, dat zij over een termijn van dertig dagen beschikt om een hoger beroep in te stellen tegen de bijlage 26*quater*, dat zij een dergelijk beroep binnen de voorziene termijn heeft ingediend, dat doordat zij toch de bestreden beslissing heeft gekregen, zij een sanctie wordt opgelegd die niet in overeenstemming is met artikel 27 van de Dublin III-Verordening, dat doordat de bestreden beslissing een sanctie invoert voor het zich zogenaamd onttrekken aan de asielautoriteiten – namelijk door het verlengen van de overdrachtstermijn van zes naar achttien maanden – het in feite een verplichting inhoudt om mee te werken aan de overdracht, dat deze sanctionering in strijd is met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorzien in artikel 27 van de Dublin III-Verordening, dat dit eveneens een schending inhoudt van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest daar zij gesanctioneerd wordt omdat zij haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wil uitoefenen, waardoor het rechtsmiddel *in casu* zijn effectiviteit verliest, dat de bestreden beslissing dan ook niet redelijk te noemen is.

3.17. De verzoekende partij heeft, zoals zij ook aangeeft, binnen de voorziene termijn een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 8 december 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Op het moment waarop de tenuitvoerlegging van de bijlage 26*quater* imminent zou worden, kan zij bij wege van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85, §1 van de Vreemdelingenwet, de Raad verzoeken om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen. Ook het tijdig indienen van zulke vordering tot voorlopige maatregelen, heeft schorsende werking. Een voorwaarde voor het vragen van voorlopige maatregelen is dat er voorheen een vordering tot schorsing werd ingediend, wat de verzoekende partij *in casu* heeft gedaan.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt zoals voorzien in artikel 27 (2) van de Dublin III-Verordening, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

Zelfs indien de verzoekende partij zou kunnen gevolgd worden in haar betoog dat door het invoeren van een gevolg aan het zich onttrekken aan de asielautoriteiten, namelijk door het verlengen van de overdrachtstermijn van zes naar achttien maanden, in feite een verplichting wordt opgelegd om mee te werken aan de overdracht, ziet de Raad niet in op welke wijze het nemen van de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat er niet langer sprake zou zijn van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 27 (2) van de Dublin III-Verordening. Immers heeft zij nog steeds de mogelijkheid om na het verlengen van de overdrachtstermijn tot achttien maanden – zoals zij eveneens deze mogelijkheid had bij de oorspronkelijke overdrachtstermijn van zes maanden – om op het moment waarop de tenuitvoerlegging van de bijlage 26*quater* imminent zou worden, bij wege van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85, §1 van de Vreemdelingenwet, de Raad te verzoeken om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen. Zij maakt geenszins aannemelijk dat het rechtsmiddel, door het feit dat de overdrachtstermijn verlengd wordt naar achttien maanden, haar effectiviteit verliest.

De Raad verduidelijkt nog dat zij niet gesanctioneerd wordt omdat zij haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wil uitoefenen, doch dat een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn wordt genomen daar de verzoekende partij is ondergedoken en de verwerende partij aldus in de onmogelijkheid

verkeert om de verzoekende partij tijdig over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. De verzoekende partij kan steeds, zoals *supra* uiteengezet, haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uitoefenen op het moment waarop de tenuitvoerlegging van de bijlage 26^{quater} imminent zou worden, zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij zich aan de autoriteiten zou dienen te onttrekken om zich van een daadwerkelijk rechtsmiddel te verzekeren.

Het nemen van een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn is niet strijdig met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals voorzien in artikel 27 van de Dublin III-Verordening, minstens maakt de verzoekende partij dit met haar betoog niet aannemelijk. Zij kan dan ook geenszins gevolgd worden dat dit eveneens een schending inhoudt van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest daar zij gesanctioneerd wordt.

3.18. Een schending van artikel 27 van de Dublin III-Verordening, van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin kan in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijken.

3.19. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER